ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

15. dubna 2010 *

Ve věci C-38/09 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 28. ledna 2009,

Ralf Schräder, s bydlištěm v Lüdinghausen (Německo), zastoupený T. Leidereiterem, Rechtsanwalt,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž dalším účastníkem řízení je:

Odrůdový úřad Společenství (OÚS), zastoupený M. Ekvadem a B. Kiewietem, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. von Mühlendahlem, Rechtsanwalt,

žalovaný v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda čtvrtého senátu a zastupující předseda druhého senátu, C. Toader, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann a P. Kūris (zpravodaj), soudci,

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. září 2009,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. prosince 2009,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se R. Schräder domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 19. listopadu 2008, Schräder v. OÚS (SUMCOL 01) (T-187/06, Sb. rozh., s. II-3151, dále jen „napadený rozsudek"), jímž tento Soud zamítl jeho žalobu na neplatnost rozhodnutí odvolacího senátu Odrůdového úřadu Společenství (OÚS) (A 003/2004, dále jen „sporné rozhodnutí").

Právní rámec

2 Článek 6 nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství (Úř. věst. L 227, s. 1), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2506/95 ze dne 25. října 1995 (Úř. věst. L 258, s. 3, dále jen „nařízení č. 2100/94“) stanoví, že odrůdová práva Společenství se udělí odrůdám, které jsou odlišné, uniformní, stálé a nové.

3 Článek 7 nařízení č. 2100/94 stanoví:

„1. Odrůda je považována za odlišnou, pokud se dá projevem vlastností vyplývajících z genotypu nebo z kombinace genotypů jasně odlišit od jakékoli jiné odrůdy, jejíž existence je obecně známa ke dni podání žádosti […].

2. Existence jiné odrůdy se považuje za obecně známou zejména tehdy, pokud v den podání žádosti […]:

a) byla předmětem odrůdového práva nebo byla zapsána do úředního seznamu odrůd ve Společenství nebo některém státě nebo mezivládní organizaci s odpovídající pravomocí;

b) byla pro ni podána žádost o udělení odrůdového práva nebo o zápis do úředního seznamu odrůd, pokud bylo žádosti mezitím vyhověno.

V prováděcích pravidlech […] mohou být uvedeny jako příklad další případy, které lze považovat za obecně známé."

4 Článek 54 nařízení č. 2100/94 stanoví, že OÚS zejména přezkoumá, zda odrůda může být předmětem odrůdového práva Společenství, zda je odrůda nová a zda je žadatel oprávněn podat žádost. OÚS rovněž přezkoumá, zda je navrhnutý název odrůdy vhodný. Za tím účelem lze použít služeb ostatních institucí. Za prvního žadatele je považována osoba, jíž přísluší odrůdové právo Společenství.

5 Článek 55 uvedeného nařízení stanoví, že pokud OÚS nezjistí překážky pro udělení práva na ochranu odrůdy ve Společenství, dá podnět k technickému zkoušení, pokud jde o splnění požadovaných podmínek příslušným úřadem nebo příslušnými úřady nejméně v jednom z členských států, které byly Správní radou pověřeny k technickému zkoušení odrůd dotyčného taxonu (dále jen „zkušební úřady").

6 Články 61 a 62 uvedeného nařízení stanoví, že pokud OÚS zastává názor, že výsledky těchto zkoušení jsou postačující pro rozhodnutí o žádosti a že neexistují žádné překážky podle článků 59 a 61 téhož nařízení, OÚS udělí odrůdové právo Společenství. V opačném případě se žádost o udělení práva na ochranu zamítne, zejména nejsou-li výsledky těchto zkoušení přesvědčivé.

7 Článek 67 odst. 2 nařízení č. 2100/94 stanoví, že odvolání proti rozhodnutí OÚS, jímž byla zamítnuta žádost o odrůdové právo Společenství, má odkladný účinek. OÚS však může, pokud to vzhledem k okolnostem považuje za nezbytné, nařídit, aby napadené rozhodnutí nebylo odloženo.

8 Článek 70 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Pokud není rozhodnutí napraveno do jednoho měsíce po přijetí odůvodnění, postupuje [OÚS], pokud jde o odvolání neprodleně takto:

– rozhodne, zda postupovat podle čl. 67 odst. 2 druhé věty

a

– předloží stížnost [odvolání] odvolacímu senátu."

9 Z článků 71 až 73 nařízení č. 2100/94 vyplývá, že odvolací senát rozhodne o odvolání, které mu bylo předloženo, buď v rámci příslušnosti OÚS, nebo případ odkáže příslušnému útvaru OÚS k dalšímu rozhodnutí. Proti rozhodnutí odvolacího senátu lze podat opravný prostředek k Soudnímu dvoru. Odvolání může být podáno z důvodu nepříslušnosti, porušení podstatných procesních předpisů, Smlouvy, nařízení č. 2100/94

nebo právní normy, kterou je nutno použít při jeho provádění, nebo z důvodu zneužití pravomoci. Soudní dvůr má pravomoc zrušit nebo změnit rozhodnutí odvolacího senátu.

10 Článek 75 tohoto nařízení upravující odůvodnění rozhodnutí a právo na slyšení stanoví:

„Rozhodnutí [OÚS] musejí být odůvodněna. Mohou být založena pouze na důvodech nebo důkazech, ke kterým se účastníci řízení mohli vyjádřit ústně nebo písemně."

11 Článek 76 nařízení stanoví, že OÚS zjistí z moci úřední skutkový stav, který je předmětem přezkumu stanoveného v článcích 54 a 55 uvedeného nařízení. OÚS nepřihlédne ke skutečnostem a důkazům, které nebyly předloženy ve lhůtě jím stanovené.

12 Článek 88 nařízení upravuje nahlížení.

13 Z čl. 15 odst. 1 a 2 nařízení Komise (ES) č. 1239/95 ze dne 31. května 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2100/94, pokud jde o řízení před Odrůdovým úřadem Společenství (Úř. věst. L 121, s. 37) vyplývá, že k pověření zkušebního úřadu dochází písemnou dohodou mezi tímto úřadem a OÚS. Účinek této

dohody je takový, že provedené úkony nebo úkony, jež mají být podle této dohody provedeny zaměstnanci zkušebního úřadu, se považují vůči třetím stranám za úkony OÚS.

14 Článek 60 odst. 1 nařízení č. 1239/95 stanoví, že pokud OÚS považuje za nezbytné vyslechnout účastníky řízení, svědky nebo znalce nebo provést kontrolu na místě, přijme za tímto účelem rozhodnutí a stanoví prostředky, jimiž zamýšlí získat důkazy a důležité údaje, jež mají být dokázány, a den, dobu a místo konání ústního jednání nebo kontroly. Pokud výpovědi svědků a znalců žádá účastník řízení, OÚS ve svém rozhodnutí uvede lhůtu, ve které musí účastník řízení, který podal tuto žádost, oznámit tomuto úřadu jména a adresy svědků a znalců, které si účastník řízení přeje vyslechnout.

15 Podle čl. 62 odst. 1 uvedeného nařízení může OÚS podmínit dokazování složením záruky účastníkem řízení, který si takové důkazy vyžádal.

16 Článek 63 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví, že zápis výpovědi svědka, znalce nebo účastníka řízení je přečten nahlas nebo předložen příslušným osobám ke kontrole. V zápise je uvedeno, že tato formální náležitost byla provedena a že osoba, která vypovídala, zápis schválila, nebo že proti němu vznesla námitky.

Skutkový základ sporu

17 Dne 7. června 2001 předložil R. Schräder OÚS žádost o odrůdové právo Společenství pro rostlinnou odrůdu SUMCOL 01, která přísluší k druhu *Plectranthus ornatus*.

Tato rostlinná odrůda byla vypěstována zkřížením rostliny tohoto druhu s rostlinou druhu *Plectranthus ssp*, která pochází z Latinské Ameriky.

18 Dne 1. července 2001 OÚS pověřil Bundessortenamt (německý Spolkový úřad pro ochranu rostlinných odrůd), aby provedl technické zkoušení podle čl. 55 odst. 1 nařízení č. 2100/94.

19 Během prvního roku zkoušení se konkurenti R. Schrädera stavěli proti udělení požadované ochrany a tvrdili, že odrůda, která je předmětem žádosti, není nová, ale roste divoce v Jižní Africe, odkud pochází, a v uvedené zemi i v Německu se prodává již řadu let.

20 Po prvním srovnání odrůdy, která je předmětem žádosti, s referenční odrůdou získanou v Německu kontaktoval Bundessortenamt E. van Jaarsvelda, pracovníka botanické zahrady v Kirstenbosch (Jižní Afrika), a požádal jej, aby mu opatřil řízky nebo semena druhů *Plectranthus comosus* či *Plectranthus ornatus*.

21 Po výměně dopisů ze dne 25. března a 16. října 2002 Bundessortenamt dne 12. prosince 2002 obdržel řízky zaslané E. van Jaarsveldem, který uvedl, že pocházejí z jeho soukromé zahrady.

22 Tyto rostliny byly vypěstovány a zkoušeny v roce 2003. Ukázalo se, že odrůda, která je předmětem žádosti, byla téměř k nerozeznání od rostliny získané z řízků zaslaných E. van Jaarsveldem. Podle e-mailové zprávy H. Heine, průzkumové referentky Bundessortenamt pověřené provedením technického zkoušení, ze dne 19. srpna 2003 byly rozdíly zajisté „významné", avšak stěží postřehnutelné.

23 Dopisem ze dne 7. srpna 2003 OÚS informoval R. Schrädera, že podle Bundessortenamt „byla konstatována nedostatečná odlišitelnost dotyčných rostlin v porovnání s rostlinami testovanými v botanické zahradě v Kirstenbosch". Mezi účastníky řízení nicméně není sporu o tom, že naposledy zmíněné rostliny pocházely ve skutečnosti ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda. Ve zmíněném dopise se rovněž uvádí, že podle H. Heine nebyl navrhovatel při své návštěvě zkušebního pozemku Bundessortenamt schopen rozpoznat odrůdu SUMCOL 01.

24 V září 2003 R. Schräder předložil své vyjádření k výsledkům technického zkoušení. S poukazem na výsledky své studijní cesty do Jižní Afriky, kterou podnikl v době od 29. srpna 2003 do 1. září 2003, na straně jedné a své návštěvy botanické zahrady v Meise (Belgie) ze dne 15. září 2003 na straně druhé vyjádřil přesvědčení, že rostliny pocházející ze zahrady E. van Jaarsvelda, jež byly použity pro srovnání, nepatřily k referenční odrůdě, ale k samotné odrůdě SUMCOL 01. Kromě toho vyjádřil pochybnosti ohledně obecné známosti referenční odrůdy.

25 Konečná zpráva Bundessortenamt ze dne 9. prosince 2003 vypracovaná v souladu s normami Mezinárodní unie pro ochranu nových odrůd rostlin (UPOV) byla s průvodním dopisem OÚS ze dne 15. prosince 2003 doručena navrhovateli k vyjádření. Bundessortenamt v této zprávě dospěl k závěru, že odrůda SUMCOL 01, která je předmětem žádosti, není odlišitelná od referenční odrůdy *Plectranthus ornatus* z Jižní Afriky poskytnuté E. van Jaarsveldem.

26 R. Schräder předložil své poslední vyjádření k této zprávě dne 3. února 2004.

27 Rozhodnutím R 446 ze dne 19. dubna 2004 (dále jen „zamítavé rozhodnutí“) OÚS zamítl žádost R. Schrädera o odrůdové právo Společenství z důvodu nedostatku odlišitelnosti odrůdy SUMCOL 01 ve smyslu článku 7 nařízení č. 2100/94.

28 Dne 11. června 2004 R. Schräder podal proti zamítavému rozhodnutí odvolání k odvolacímu senátu OÚS. Při této příležitosti požádal o možnost nahlédnout do spisu. Této žádosti bylo plně vyhověno dne 25. srpna 2004, tedy pět dnů před uplynutím čtyřměsíční lhůty stanovené článkem 69 nařízení č. 2100/94, kterou měl R. Schräder k předložení odůvodnění odvolání. R. Schräder toto odůvodnění předložil dne 30. srpna 2004.

29 Zamítavé rozhodnutí nebylo předmětem opravy provedené ve lhůtě jednoho měsíce po přijetí odůvodnění odvolání. Dopisem ze dne 30. září 2004 však OÚS navrhovateli oznámil své rozhodnutí z téhož dne „odložit rozhodnutí“ v této věci o dva týdny z důvodu nových šetření, jejichž provedení považoval za potřebné.

30 Po další výměně e-mailových zpráv s E. van Jaarsveldem z 8. a 15. října 2004 a po intervenci na jihoafrickém ministerstvu zemědělství OÚS dne 10. listopadu 2004 rozhodl neprovést opravu zamítavého rozhodnutí a předložit odvolání odvolacímu senátu.

31 V písemné odpovědi ze dne 8. září 2005 na otázku položenou odvolacím senátem a s odvoláním na e-mailovou zprávu, kterou mu dne 20. června 2005 zaslala H. Heine, ve které uvedla, že Bundessortenamt nebyl „s to rozlišit rostliny, které jsou předmětem

žádosti, od rostlin z Jižní Afriky, a proto lze přirozeně argumentovat, že všechny zmíněné rostliny pocházejí z rostlin, jež jsou předmětem žádosti", OÚS připustil, že rostliny mohou reagovat na změnu klimatu a místa a že, jak již vyložil Bundessortenamt, nelze zcela vyloučit, že by odrůdy vykazující navzájem tak nepatrné rozdíly, jako odrůda, která je předmětem žádosti, a odrůda referenční, představovaly tutéž odrůdu.

32 Účastníci řízení byli vyslechnuti odvolacím senátem na jednání, které se konalo dne 30. září 2005. Z protokolu o tomto jednání vyplývá, že se jej zúčastnila H. Heine jakožto zástupkyně OÚS. H. Heine zejména uvedla, že ze šesti řízků zaslaných E. van Jaarsveldem přežily dopravu pouze čtyři. K vyloučení možnosti, že rozdíly mezi odrůdou, která je předmětem žádosti, a referenční odrůdou jsou důsledkem faktorů souvisejících se životním prostředím, byly jakožto referenční odrůda pořízeny a použity nové řízky. Jelikož tyto řízky patřily ke druhé generaci, bylo zjištěné rozdíly podle H. Heine nutno přičítat genotypickým faktorům.

33 Z protokolu o jednání rovněž vyplývá, že v jeho závěru nebyl odvolací senát pevně přesvědčen o obecné známosti referenční odrůdy. Aniž by zpochybnil věrohodnost a věcnou odbornost E. van Jaarsvelda, vyslovil názor, že určitá tvrzení nesoucí se v tomto smyslu nebyla podložena dostatečnými důkazy, takže považuje za potřebné provést místní šetření v Jižní Africe, které by měl provést jeden z jeho členů v rámci důkazního řízení podle článku 78 nařízení č. 2100/94.

34 Dne 27. prosince 2005 přijal odvolací senát usnesení o provedení dokazování. Provedení dokazování podrobil podmínce, že navrhovatel složí zálohu na pokrytí nákladů ve výši 6 000 eur v souladu s článkem 62 nařízení č. 1239/95.

35 V podání ze dne 6. ledna 2006 navrhovatel uvedl, že nemá důkazní povinnost a že k nařízenému dokazování nedal podnět. Zdůraznil, že určení odlišnosti ve smyslu článku 7 nařízení č. 2100/94 je povinností OÚS. Proto podle něj může být „zjišťovací cesta" do Jižní Afriky uskutečněna pouze na základě článku 76 nařízení č. 2100/94. Z tohoto důvodu není povinen skládat zálohu na pokrytí nákladů.

36 Sporným rozhodnutím odvolací senát zamítl odvolání proti zamítavému rozhodnutí. V zásadě dospěl k názoru, že odrůdu SUMCOL 01 nelze jasně odlišit od referenční odrůdy obecně známé k okamžiku podání žádosti, v tomto případě od odrůdy *P. ornatus* Südafrika, jejíž exemplář poskytl E. van Jaarsveld. Odvolací senát také nevykonal usnesení o provedení dokazování, „neboť poté, co měl pochybnosti ohledně výše zmiňovaných bodů, byl nakonec přesvědčen, že odrůdou použitou ke srovnání byla referenční odrůda, a nikoli odrůda SUMCOL 01, a že referenční odrůda byla k datu podání žádosti obecně známa."

Žaloba před Soudem a napadený rozsudek

37 Dne 18. července 2006 podal R. Schräder k Soudu žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí, ve které uplatňoval osm žalobních důvodů.

38 První důvod, který se členil na tři části, vycházel z porušení článku 62 ve spojení s čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 2100/94. Druhý a třetí důvod vycházely z porušení článku 76 tohoto nařízení a z porušení článku 75 nařízení a „obecného zákazu přijímat v právním státě nečekaná rozhodnutí". Čtvrtý a pátý důvod vycházely z porušení čl. 60

odst. 1 nařízení č. 1239/95 a čl. 62 odst. 1 téhož nařízení. Šestý až osmý důvod vycházely z porušení článku 88 nařízení č. 2100/94, čl. 70 odst. 2 téhož nařízení a čl. 67 odst. 2 první věty nařízení č. 2100/94.

39 Soud po vymezení rozsahu svého přezkumu zkoumal věcná posouzení provedená odvolacím senátem na základě čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 2100/94. Soud při zkoumání otázky, zda rostliny pocházející ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda patřily k odrůdě SUMCOL 01, dospěl v bodě 87 napadeného rozsudku k závěru, že se v případě odrůdy, která je předmětem žádosti, a odrůdy pocházející ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda jedná o dvě různé odrůdy. Kromě toho v bodě 92 tohoto rozsudku poté, co konstatoval, že žalobce nepředložil konkrétní argumenty ani specifické důkazy, kterými by zpochybnil ztotožnění referenční odrůdy pocházející ze zahrady E. van Jaarsvelda s jihoafrickou odrůdou druhu *Plectranthus ornatus*, uvedl, že na jedné straně referenční odrůda byla obecně známá a že na straně druhé tvrzení pana E. van Jaarsvelda byla potvrzena orgány Jihoafrické republiky a několika vědeckými publikacemi.

40 Kromě toho, pokud jde o argumentaci žalobce vycházející z porušení článku 62 nařízení č. 2100/94, neboť odrůda SUMCOL 01 byla zjevně odlišná od referenční odrůdy, Soud v bodě 104 napadeného rozsudku konstatoval, že tato argumentace obsahuje rozpory, a uvedl, že předpoklad, ze kterého tato argumentace vycházela, byl nesprávný.

41 Soud tudíž první žalobní důvod zamítl.

42 Pokud jde o druhý žalobní důvod vycházející z porušení článku 76 nařízení č. 2100/94, měl Soud v bodě 127 napadeného rozsudku za to, že „odvolací senát mohl z důkazů, jež měl k dispozici, právoplatně vyvodit, že odrůdu SUMCOL 01 nebylo možné jasně odlišit od referenční odrůdy obecně známé k okamžiku podání žádosti" a že „nebyl tudíž povinen provést nové technické zkoušení".

43 Třetí žalobní důvod vycházející z porušení článku 75 nařízení č. 2100/94 byl zamítnut s odůvodněním, že pokud odvolací senát může o důkazním opatření rozhodnout z moci úřední, může ho rovněž z moci úřední odložit, přičemž otázkou, o níž jde, je to, zda se účastníci řízení mohli vyjádřit k důvodům a důkazům předloženým tímto senátem.

44 Pokud jde o čtvrtý žalobní důvod vycházející z porušení čl. 60 odst. 1 nařízení č. 1239/95 a týkající se okolností, za jakých se H. Heine účastnila řízení před odvolacím senátem, Soud v bodě 130 napadeného rozsudku konstatoval, že „H. Heine se dostavila [na jednání odvolacího senátu] jako zmocněnkyně OÚS, a nikoli jako svědek nebo znalec."

45 Při přezkumu pátého žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 62 nařízení č. 1239/95, neboť odvolací senát neměl zákonné oprávnění požadovat, aby R Schräder složil záruku, Soud v bodě 116 napadeného rozsudku konstatoval, že se tento důvod jeví jako opodstatněný a usnesení o provedení dokazování ze dne 27. prosince 2005 bylo tudíž nezákonné. Přesto však byl tento žalobní důvod v následujícím bodě uvedeného rozsudku zamítnut jako irelevantní pro účely sporného rozhodnutí.

46 Ohledně šestého žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 88 nařízení č. 2100/94, neboť R. Schräder se nemohl seznámit se spisem, Soud v bodě 134 napadeného rozsudku uvedl, že „žalobci byl zaslán celý spis a byl vyzván, aby účelně vyjádřil své stanovisko."

47 K sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 70 odst. 2 nařízení č. 2100/94, pokud jde o lhůty, ve kterých OÚS musí rozhodnout, a kterým byla vážně porušena jeho práva, Soud v bodech 142 a 143 napadeného rozsudku uvedl následující:

„142. Přestože byla lhůta stanovená článkem 70 nařízení č. 2100/94 překročena o jeden měsíc a deset dní, má Soud za to, že toto prodlení je vzhledem ke zvláštním okolnostem dané věci odůvodněno zejména potřebou vyslechnout osoby nacházející se ve vzdálené zemi.

143. V každém případě překročení této lhůty nemůže být důvodem ke zrušení [sporného] rozhodnutí, ale nanejvýše k přiznání náhrady škody, pokud by se zjistilo, že žalobce v důsledku překročení lhůty utrpěl škodu."

48 Pokud jde o osmý žalobní důvod vycházející z porušení čl. 67 odst. 2 první věty nařízení č. 2100/94 a týkající se podmínek vyškrtnutí žádosti o ochranu, Soud v bodě 148 napadeného rozsudku rozhodl:

„V tomto ohledu, i za předpokladu, že žádost o ochranu byla vyškrtnuta z rejstříku OÚS bezprostředně po přijetí zamítavého rozhodnutí v rozporu s čl. 67 odst. 2 první

větou nařízení č. 2100/94, podle nějž odvolání proti takovémuto rozhodnutí má odkladný účinek, tato nezákonnost se netýká samotného zamítavého rozhodnutí, a tudíž nemůže ovlivnit platnost tohoto rozhodnutí, a v důsledku toho ani platnost [sporného] rozhodnutí."

49 Soud proto žalobu R. Schrädera zamítl.

Návrhová žádání účastníků řízení

50 R. Schräder navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, jakož i sporné rozhodnutí, a podpůrně, aby vrátil věc Tribunálu k novému rozhodnutí, a v každém případě, aby OÚS uložil náhradu veškerých nákladů řízení vzniklých v řízeních před Soudem a Soudním dvorem.

51 OÚS navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla navrhovateli uložena náhrada nákladů řízení před Soudem a Soudním dvorem.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

52 R. Schräder na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje dva důvody, přičemž první, který má šest částí, vychází z vad řízení, a druhý, který má pět částí, vychází z porušení práva Společenství.

53 OÚS především tvrdí, že kasační opravný prostředek je nepřípustný, neboť se týká pouze skutkového stavu a posouzení důkazních materiálů a podpůrně navrhuje, aby byly všechny důvody kasačního opravného prostředku, a tudíž i kasační opravný prostředek, zamítnuty.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

54 První důvod se dělí na tři části.

K první a druhé části vycházejícím z porušení článku 7 nařízení č. 2100/94

– Argumentace účastníků řízení

55 V těchto dvou částech prvního důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder zpochybňuje zejména závěry Soudu týkající se otázky, zda rostlina pocházející ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda, která byla použita jako referenční odrůda, a odrůda SUMCOL 01, která je předmětem žádosti, představovaly ve skutečnosti tutéž odrůdu.

56 V první části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder zpochybňuje závěry Soudu uvedené v bodech 76, 79 a 131 napadeného rozsudku, které se týkají prohlášení H. Heine ohledně otázky, zda je odrůda SUMCOL 01, která je předmětem žádosti, totožná s referenční odrůdou E. van Jaarsvelda.

57 R. Schräder v této souvislosti především tvrdí, že Soud v uvedeném bodě 131 nesprávně konstatoval, že nepředložil žádný důkaz na podporu svého tvrzení, podle nějž byla prohlášení H. Heine do sporného rozhodnutí přejata v neúplné podobě.

58 R. Schräder zadruhé tvrdí, že zápis z jednání, které se před odvolacím senátem konalo dne 30. září 2005, uvedený v bodě 79 napadeného rozsudku, nemůže představovat rozhodující důkaz o výpovědích, které na tomto jednání učinili účastníci řízení, jelikož byl vypracován v rozporu s čl. 63 odst. 2 nařízení č. 1239/95.

59 Zatřetí R. Schräder tvrdí, se Soud v uvedeném bodě 79 napadeného rozsudku nesprávně opíral o důkazy, které nebyly uvedeny ve spise a tím zkreslil důkazy. Kromě toho Soud svá zjištění opřel o pouhé spekulace týkající se e-mailové zprávy H. Heine ze dne 20. června 2005.

60 Ve druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z toho, že se Soud ve svých závěrech v bodech 36, 71, 73, 74, 79 a 131 napadeného rozsudku dopustil procesních chyb ohledně tvrzení, že referenční odrůda a odrůda, která je předmětem žádosti, nejsou ve skutečnosti totožné, R. Schräder především zpochybňuje závěr, který učinil Soud, maje za to, že rostliny zaslané E. van Jaarsveldem nepříslušely k odrůdě SUMCOL 01.

61 R. Schräder za tím účelem tvrdí, že se Soud dopustil dvojího nesprávného právního posouzení.

62 První nesprávné posouzení vyplývá podle něj z toho, že Soud stanovil přehnaně vysoké požadavky na jeho argumentaci, čímž porušil zásady provádění důkazů.

Zejména s ohledem na dobu, která již uplynula od zkoušení rostlin, R. Schräder nemohl předložit další důkazy, aby vyvrátil tvrzení, která H. Heine uvedla na jednání před odvolacím senátem. R. Schräder dále uvádí, že Soud v bodě 130 napadeného rozsudku konstatoval, že H. Heine učinila svá prohlášení jako účastnice řízení, nikoliv jako svědek nebo znalec. Jelikož R. Schräder tato prohlášení zpochybnil, nebyl odvolací senát ani Soud oprávněn přikládat větší význam výpovědím OÚS bez provedení důkazů, které R. Schräder navrhl. Tím, že Soud zamítl všechny návrhy R. Schrädera na provedení důkazů, porušil jeho právo být vyslechnut.

63 Druhé nesprávné právní posouzení spočívá ve zkreslení skutkového stavu a důkazů. R. Schräder tvrdí, že Soud zkreslil skutkový stav a důkazy tím, že v bodě 74 napadeného rozsudku dospěl ke spornému závěru, že důkazy, kterých se R. Schräder dovolával, nebyly dostatečně konkrétní. Soud zejména nezohlednil skutečnost, že R. Schräder se na jednání před odvolacím senátem vyjádřil k odrůdám srovnávaným v roce 2003 a v písemném vyjádření ze dne 14. října 2005 ke konkrétním rozdílům mezi srovnávanými odrůdami. Nakonec Soud nezohlednil jeho návrh uvedený v bodě 43 žaloby, že předloží znalecký posudek na podporu svého tvrzení, že tyto rozdíly lze vysvětlit tím, že referenční odrůda byla úřadem Bundessortenamt rozmnožena.

64 OÚS ohledně první části důvodu kasačního opravného prostředku především uvádí, že H. Heine ve zprávě ze dne 12. prosince 2003 upozorňuje na existenci tří minimálních rozdílů mezi oběma dotčenými odrůdami. Zpochybnit a posoudit toto zjištění nepřísluší Soudnímu dvoru, ale pouze znalcům.

65 Podle OÚS je také třeba uvést, že uvedená zpráva nebyla nikdy R. Schräderem zpochybněna. Stanovisko H. Heine je založeno na vědeckém základě, zatímco e-mailová zpráva ze dne 20. června 2005 je jasně spekulativní a nemá konečnou povahu.

66 OÚS konečně uvádí, že věrohodnost H. Heine je potvrzena pravomocí svěřené Bundessortenamt v oblasti registrace a ochrany odrůd rostlin.

67 Ohledně druhé části důvodu kasačního opravného prostředku OÚS především uvádí, že Soud mohl provést pouze přezkum omezený na zjištění rozdílů mezi oběma dotčenými rostlinami a na původ těchto rostlin. Ještě dodává, že Soud nebyl povinen použít znalecký posudek.

– Závěry Soudního dvora

68 Jelikož se první dvě části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku týkají porušení článku 7 nařízení č. 2100/94, je třeba je přezkoumat společně.

69 V souladu s čl. 225 odst. 1 ES a čl. 58 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky. Pouze Soud je příslušný ke zjištění a posouzení relevantních skutkových okolností, jakož i k posouzení důkazů. Posouzení skutkových okolností a důkazů tedy nepředstavuje, s výhradou případu, kdy by došlo k jejich zkreslení, právní otázku, která podléhá jako taková přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku (viz zejména rozsudky ze dne 19. září 2002, DKV v. OHIM, C-104/00 P, Recueil, s. I-7561, bod 22, a ze dne 12. ledna 2006 Deutsche SiSi-Werke v. OHIM, C-173/04 P, Sb. rozh., s. I-551, bod 35).

70 Je třeba uvést, že Soud jako neopodstatněnou odmítl argumentaci R. Schrädera, že OÚS a odvolací senát nesprávně rozhodly, že odrůda SUMCOL 01 postrádá odlišitelnost ve smyslu článku 7 nařízení č. 2100/94.

71 Soud v bodě 73 napadeného rozsudku potvrdil, že důkazy, které R. Schräder předložil, nepostačují k prokázání, že se Bundessortenamt a poté i OÚS a odvolací senát v tomto bodě dopustily zjevně nesprávného posouzení, jež by mohlo mít za následek zrušení sporného rozhodnutí.

72 R. Schräder vznáší proti tomuto závěru námitky zaprvé v rozsahu, v němž Soud v bodě 74 napadeného rozsudku uvedl, že jím předložené důkazy týkající se vlivu faktorů životního prostředí nepostačují k vyvrácení opačného závěru, ke kterému dospěl Bundessortenamt, a zadruhé v rozsahu, ve kterém Soud v bodech 77 až 79 uvedeného rozsudku nepřijal argumenty R. Schrädera založené na prohlášeních, která H. Heine učinila na jednání před odvolacím senátem a v e-mailové zprávě adresované OÚS.

73 Ve snaze prokázat, že Soud nemohl důvodně dojít k závěru, že výše uvedené skutečnosti a skutkové okolnosti nepostačovaly k vyvrácení závěru, ke kterému dospěl Bundessortenamt, a který potvrdil odvolací senát, se R. Schräder ve skutečnosti snaží zpochybnit – i když formálně namítá nesprávné právní posouzení – skutková posouzení provedená v tomto ohledu Soudem a zejména důkazní hodnotu, kterou Soud těmto skutečnostem přiznal.

74 První a druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku jsou tedy v tomto rozsahu nepřípustné.

75 Pokud jde o argumenty vycházející z toho, že Soud zkreslil skutkový stav a důkazy při hodnocení argumentů založených na výpovědích H. Heine a na možném vlivu faktorů životního prostředí na rozdíly mezi referenční odrůdou a odrůdou, která je předmětem žádosti, je třeba připomenout, že Soud je jediný oprávněný posoudit,

zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy. Průkazný nebo neprůkazný charakter procesních písemností spadá do jeho svrchovaného posouzení skutkových okolností, které nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení důkazů předložených Soudu nebo jestliže z dokumentů vložených do spisu vyplývá věcná nesprávnost zjištění Soudu (rozsudek ze dne 11. září 2008, Německo a další v. Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Sb. rozh., s. I-6619, bod 78 a citovaná judikatura).

76 Skutečnosti, jež nebyly uvedeny účastníky řízení před odděleními OÚS, nemohou již být uvedeny v řízení o žalobě podané k Tribunálu. Ten má totiž posoudit legalitu rozhodnutí odvolacího senátu tak, že přezkoumá použití práva Unie ze strany odvolacího senátu, zejména s ohledem na skutečnosti, které byly tomuto senátu předloženy, ale naproti tomu nemůže provádět takový přezkum s přihlédnutím ke skutečnostem, které mu byly předloženy nově (viz obdobně rozsudek ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, Sb. rozh., s. I-2213, bod 54).

77 Kromě toho je třeba připomenout, že Soud, kterému přísluší rozhodovat pouze v rámci stanoveném čl. 73 odst. 2 nařízení č. 2100/94, nebyl povinen provést úplný přezkum, aby rozhodl, zda odrůda SUMCOL 01 postrádala nebo nepostrádala odlišitelnost ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2100/94, ale že se mohl, s ohledem na vědeckou a technickou komplexnost uvedené podmínky, jejíž dodržení má prostřednictvím technického zkoušení kontrolovat především některá z příslušných vnitrostátních institucí pověřených OÚS, jak vyplývá z článku 55 nařízení č. 2100/94, omezit na přezkum zjevně nesprávného posouzení.

78 Soud se tudíž mohl oprávněně domnívat, že skutečnosti uvedené ve spise byly dostačující k tomu, aby odvolací senát mohl rozhodnout o zamítavém rozhodnutí.

79 Navíc, jak uvedl generální advokát J. Mazák v bodě 45 svého stanoviska, Soud se v bodě 74 napadeného rozsudku omezil na konstatování, že vysvětlení, svědectví a znalecké posudky předložené R. Schräderem nepostačovaly k vyvrácení závěrů, ke kterým dospěl Bundessortenamt.

80 Tím, že tak rozhodl, se Soud nedopustil žádného nesprávného právního posouzení.

81 Pokud jde o posouzení vyjádření H. Heine, Soud došel v bodě 79 napadeného rozsudku k závěru, že vyjádření, které H. Heine učinila dne 20. června 2005 prostřednictvím e-mailové zprávy, nebylo třeba přiznávat zvláštní význam, a přitom konstatoval, že na jednání odvolacího senátu H. Heine na tomto vyjádření nesetrvala.

82 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soud tím, že sám určil, jaká důkazní hodnota má být tomuto vyjádření přiznána, neporušil pravidla upravující oblast důkazního břemene a provádění důkazů.

83 Za předpokladu, že, jak tvrdí R. Schräder, by bylo prokázáno, že zápis z tohoto jednání nebyl, v rozporu s čl. 63 odst. 2 nařízení č. 1239/95, předložen účastníkům řízení ke schválení, je třeba mít za to, že zjištění učiněná Soudem v uvedeném bodě 79 spadají do jeho svrchovaného posouzení a nemohou být zpochybněna v rámci kasačního opravného prostředku.

84 Pouze Soudu totiž přísluší určit, zda byla prohlášení H. Heine do sporného rozhodnutí přejata v neúplné podobě. Tím, že měl v bodě 131 napadeného rozsudku za to, že tomu tak není, se tedy Soud nedopustil zkreslení skutečností projednávaného případu.

85 Případné zjištění takové nesrovnalosti by krom toho nemělo žádný vliv na obsah vyjádření H. Heine, tak jak je Soud zohlednil v bodě 79 napadeného rozsudku.

86 První a druhá část zkoumaného důvodu kasačního opravného prostředku tudíž musejí být zamítnuty v plném rozsahu.

Ke třetí, čtvrté a páté části, které vycházejí z nesprávného právního posouzení důkazní hodnoty prohlášení E. van Jaarsvelda

– Argumentace účastníků řízení

87 V těchto třech částech prvního důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder napadá zejména úvahy Soudu, kterými byl v bodě 81 napadeného rozsudku potvrzen názor odvolacího senátu, podle něhož lze „na základě zkušenosti ‚patrně vyloučit' možnost, že by se rostliny odrůdy SUMCOL 01 mohly dostat do soukromé zahrady E. van Jaarsvelda".

88 Ve třetí části R. Schräder v této souvislosti uvádí, že závěry, které Soud učinil v bodě 82 napadeného rozsudku, jsou nesprávné v tom rozsahu, ve kterém bylo již dne 19. srpna 2003 prokázáno, že rostliny náležející do této odrůdy bylo možné koupit prostřednictvím pošty z Německa a že v Jižní Africe bylo možné tuto odrůdu získat pouze ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda, a nikoliv v zahradnických obchodech. R. Schräder se dále domnívá, že Soud zkreslil jím předložené důkazy tím, že potvrdil závěr

odvolacího senátu, že referenční odrůda byla obecně dostupná v zahradnických školkách v Jižní Africe.

89 Ve čtvrté části R. Schräder zpochybňuje posouzení důvěryhodnosti a nestrannosti E. van Jaarsvelda provedená Soudem v bodech 84, 93 a 95 napadeného rozsudku a tvrdí, že Soud nezohlednil jím předložené důkazy týkající se důvodů, které E. van Jaarsvelda vedly k tomu, aby se snažil zabránit tomu, aby byla odrůda SUMCOL 01 požívala odrůdových práv Společenství.

90 V páté části R. Schräder tvrdí, že se Soud v bodě 85 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když nezohlednil jeho vyjádření týkající se „důvěryhodnosti" E. van Jaarsvelda a věrohodnosti jeho prohlášení.

91 OÚS se domnívá, že R. Schräder zpochybňuje pouze skutková zjištění, která nejsou předmětem přezkumu Soudního dvora. Argument, že E. van Jaarsveld je jeho konkurent, R. Schräder krom toho uvedl poprvé až ve fázi kasačního opravného prostředku, což je v rozporu s článkem 42 jednacího řádu Soudního dvora.

– Závěry Soudního dvora

92 Jelikož se třetí, čtvrtá a pátá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku týkají posouzení učiněných Soudem ohledně přítomnosti rostliny SUMCOL 01 v soukromé zahradě E. van Jaarsvelda v Jižní Africe, je třeba tyto části přezkoumat společně.

93 Soud v tomto ohledu rozhodl v bodě 86 napadeného rozsudku, že „argumentace [R. Schrädera] směřující k vyvrácení teze přijaté odvolacím senátem, podle níž lze na základě zkušenosti ‚patrně vyloučit' možnost, že by se rostliny odrůdy SUMCOL 01 dostaly do soukromé zahrady E. van Jaarsvelda, je v každém případě bezpředmětná."

94 Tato odpověď na tuto část důvodu kasačního opravného prostředku není stižena žádnou vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

95 I kdyby totiž bylo možné zjistit, že odrůda SUMCOL 01 rostla na zahradě E. van Jaarsvelda v Jižní Africe, mohl Soud konstatovat, že tato okolnost neměla vliv na vědecké závěry, podle kterých existují rozdíly mezi touto odrůdou a rostlinou pocházející ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda, použitou jako referenční odrůda, a které jsou základem sporného rozhodnutí.

96 Třetí, čtvrtá a pátá část zkoumaného důvodu kasačního opravného prostředku musejí být tudíž odmítnuty jako nerelevantní.

K šesté části vycházející z konstatování, že referenční odrůda mohla být považována za obecně známou

– Argumentace účastníků řízení

97 V šesté části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder zpochybňuje především závěry, které učinil Soud v bodech 68, 80, 90, 91 a 96 napadeného rozsudku ohledně obecné známosti, ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94, rostlin pocházejících ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda.

98 Za tímto účelem tvrdí, že se Soud dopustil několika nesprávných posouzení.

99 Zaprvé R. Schräder tvrdí, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení a zkreslil důkazy, když se nesprávně domníval, že odvolací senát, OÚS a Bundessortenamt ztotožnily referenční odrůdu van Jaarsveld s „odrůdou" popsanou jihoafrickým botanikem L. E. Coddem.

100 Zadruhé, napadený rozsudek obsahuje podle něj rozpory v rozsahu, v němž je v jeho bodech 80 a 96 uvedeno, že L. E. Codd popsal botanický „druh" nazvaný *Plectranthus ornatus*, zatímco v bodě 91 tohoto rozsudku se odkazuje na „odrůdu" *Plectranthus ornatus*.

101 Zatřetí Soud podle R. Schrädera rozšířil předmět sporu, ačkoli v bodě 68 napadeného rozsudku uvedl, že OÚS se před ním nemůže poprvé dovolávat „odrůdy" popsané L. E. Coddem, jelikož k ní odvolací senát nepřihlédl.

102 OÚS má za to, že je tato část dovolávaného důvodu kasačního opravného prostředku nepřesná a musí být zamítnuta na základě článku 112 jednacího řádu Soudního dvora.

103 OÚS nicméně tvrdí, že referenční odrůda musí být považována za obecně známou, jelikož M. van Jaarsveld potvrdil, že ke dni podání žádosti o udělení odrůdového práva

Společenství byla již prodávána v Jižní Africe, že uvedené rostliny pocházely od jeho přítele, že Soud správně ověřil, zda obecně známou byla „odrůda“, a nikoliv „druh“, a že R. Schräderovi se nepodařilo prokázat, že kdyby Soud nezohlednil vědeckou literaturu, byl by výrok napadeného rozsudku odlišný.

– Závěry Soudního dvora

104 Všechny tři argumenty uplatňované na podporu uvedené části prvního důvodu kasačního opravného prostředku směřují ke zpochybnění závěru Soudu uvedeného v bodě 92 napadeného rozsudku, podle kterého byla referenční odrůda obecně známá.

105 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí R. Schräder, Soud v bodě 91 uvedeného rozsudku uvedl, že odvolací senát neztotožnil referenční odrůdu poskytnutou E. van Jaarsveldem s odrůdou popsanou L. E. Coddem, ale že odvolací senát uvedenou referenční odrůdu pouze ztotožnil s odrůdou známou v Jižní Africe, která náleží k druhu *Plectranthus ornatus*. Chtěl tak vyvrátit argumentaci R Schrädera, podle které rostlina zaslaná E. van Jaarsveldem byla izolovanou rostlinou rostoucí v jeho zahradě.

106 Zadruhé, pokud jde o tvrzený rozpor mezi body 80, 81 a 91 napadeného rozsudku, z důvodu údajné záměny mezi pojmy „odrůda“ a „druh“, je třeba konstatovat, že z těchto bodů nevyplývá, že Soud náležitě nezohlednil rozdíl mezi těmito pojmy. Soud totiž v bodě 80 tohoto rozsudku uznal, že „*Plectranthus ornatus* je druh, který vykazuje četné odrůdy“, a v bodě 91 tohoto rozsudku Soud odkázal na „jihoafrickou odrůdu druhu *Plectranthus ornatus*“.

107 Kromě toho nelze uplatňovat žádný rozpor jen z toho důvodu, že Soud, jak tvrdí R. Schräder, dospěl k nesprávnému závěru, že L. E. Codd ve svých publikacích popsal odrůdu *Plectranthus ornatus* namísto odpovídajícího druhu. Jak totiž uvedl generální advokát J. Mazák v bodě 67 svého stanoviska, „druh" ze samotné podstaty existuje ve svých různých odrůdách, a tudíž nelze podrobný popis takového druhu oddělit od odrůd, které jej tvoří.

108 Zatřetí, argument vycházející z rozšíření předmětu řízení, který je založen na nesprávném chápání bodu 91 napadeného rozsudku, musí být zamítnut jako neopodstatněný.

109 Z toho vyplývá, že šestá část zkoumaného důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

110 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

111 Druhý důvod se dělí na pět částí.

K první, druhé a třetí části vycházející z rozporů, chyb a porušení práva Společenství, pokud jde o zohlednění vědecké literatury za účelem prokázání obecné známosti referenční odrůdy

– Argumentace účastníků řízení

112 V první části tohoto žalobního důvodu R. Schräder především tvrdí, zaprvé, že v bodech 66, 80 a 96 až 100 si Soud protiřečí, neboť má za to, že botanický druh *Plectranthus ornatus* může vykazovat „nejrůznější odrůdy" a že s konečnou platností uznal, že popisy v publikacích odpovídají popisu botanického „druhu". Dokument TG/1/3 OÚS ze dne 19. dubna 2002 V (dále jen „dokument TG/1/3"), se totiž týká pouze popisu „odrůdy" pro účely posouzení její obecné známosti.

113 R. Schräder dále tvrdí, že Soud nebyl vzhledem k rozsahu jím prováděného přezkumu uvedeného v bodě 66 napadeného rozsudku povinen ověřit, zda dotčený druh byl již známý na základě podrobného popisu.

114 OÚS uvádí, že tato první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku pouze opakuje šestou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

115 Ve druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder tvrdí, že OÚS, odvolací senát a Soud provedly důkazy zjevně neúplně v rozsahu, ve kterém

nebyly srovnávány vlastnosti uvedené v publikaci L. E. Codda s vlastnostmi odrůdy, která je předmětem žádosti.

116 OÚS uvádí, že ve fázi kasačního opravného prostředku již není možné napadnout posouzení skutkového stavu provedené OÚS nebo odvolacím senátem.

117 Ve třetí části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder tvrdí, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 v zásadě zakazuje dovolávat se podrobného popisu odrůdy uvedeného v literatuře pro účely posouzení odlišitelnosti odrůdy, která je předmětem žádosti. Kromě toho, Mezinárodní úmluva na ochranu nových odrůd rostlin ze dne 2. prosince 1961, v přepracované verzi ze dne 19. března 1991, jíž je Evropské společenství stranou, již jako příklad odůvodnění známosti odrůdy neuvádí její podrobný popis, přestože tento požadavek byl výslovně uveden ve znění této úmluvy ze dne 23. října 1978. Z toho vyplývá, že ani odvolací senát, ani Soud neměl vycházet z popisu uvedeného v publikaci L. E. Codda.

118 R. Schräder dále tvrdí, že výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 podaný Soudem neodpovídá platným německým právním předpisům o odrůdových právech, neboť nerespektuje zvláštnosti předmětu ochrany, který se skládá z živé hmoty, a je v rozporu s právní teorií.

119 OÚS uvádí, že při zkoumání obecné známosti odrůdy, která je předmětem žádosti, je přípustný každý typ důkazu a že nařízení č. 2100/94 neuvádí žádné výjimky.

– Závěry Soudního dvora

120 V první, druhé a třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder napadá zejména skutečnost, že Soud připustil, že pro účely odůvodnění známosti odrůdy ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 lze zohlednit podrobný popis odrůdy ve vědecké publikaci.

121 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Soud se za účelem potvrzení tvrzení E. van Jaarsvelda v bodě 96 napadeného rozsudku jen pro úplnost dovolává vědecké literatury. Soud v bodech 97 a 98 tohoto rozsudku uvedl, že podle směrnic UPOV, a zejména podle bodu 5.2.2.1 nadepsaného „Obecná známost" v dokumentu TG/1/3 UPOV ze dne 19. dubna 2002 „náleží zveřejnění podrobného popisu k prvkům, které je třeba vzít na zřetel při zjišťování všeobecné známosti". Soud v bodě 99 uvedeného rozsudku připouští, že takovýto faktor může být vzat v úvahu i podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 a v bodě 100 téhož rozsudku rozhodl, že odvolací senát správně zohlednil podrobné popisy obsažené v pracích L. E. Codda k prokázání obecné známosti referenční odrůdy.

122 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudní dvůr bez dalšího zamítá výtky směřující proti nadbytečnému odůvodnění rozsudku Soudu, neboť nemohou vést ke zrušení tohoto rozsudku, a nejsou tedy relevantní (rozsudek ze dne 7. listopadu 2002, Hirschfeldt v. AEE, C-184/01 P, Recueil, s. I-10173, bod 48).

123 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že odůvodnění Soudu uvedené v bodech 96 až 100 napadeného rozsudku je ve vztahu k odůvodnění uvedenému v bodech 89 až 95 uvedeného rozsudku nadbytečné.

124 Z toho vyplývá, že první, druhá a třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku jsou irelevantní, a musí být tudíž odmítnuty.

Ke čtvrté části druhého kasačního opravného prostředku vycházející z toho, že se Soud tím, že nezohlednil argumenty R. Schrädera týkající se porušení článku 62 nařízení č. 2100/94, dopustil nesprávného právního posouzení

– Argumentace účastníků řízení

125 R. Schräder tvrdí, že se Soud tím, že nezohlednil jeho argumentaci vycházející z porušení článku 62 nařízení č. 2100/94, dopustil nesprávného právního posouzení. Tvrdí, že Soud se v bodě 104 napadeného rozsudku nesprávně domníval, že jeho názor uvedený v bodě 103 uvedeného rozsudku, podle něhož měl OÚS uznat odrůdu SUMCOL 01 za jasně odlišnou, byl ve zjevném rozporu s názorem, jenž jím byl formulován, podle kterého odrůda, jež je předmětem žádosti, a referenční odrůda představovaly tutéž odrůdu. Tento údajný rozpor však neexistoval, neboť pokud rostliny zaslané E. van Jaarsveldem patřily do odrůdy SUMCOL 01, neexistovala „referenční odrůda" k prokázání dotčené odlišnosti.

126 OÚS navrhuje zamítnutí této části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

– Závěry Soudního dvora

127 Úvodem je třeba konstatovat, že Soud již v bodě 87 napadeného rozsudku zamítl předpoklad, na kterém spočívá argument R. Schrädera a podle kterého referenční odrůda a odrůda, která je předmětem žádosti, jsou jedna a táž rostlina.

128 I za předpokladu, že by se Soud v bodě 104 napadeného rozsudku nesprávně domníval, že názor R. Schrädera obsahoval rozpory, byť R. Schräder v rámci článku 62 nařízení č. 2100/94 předložil podpůrný žalobní důvod, je však třeba konstatovat, že Soud tento důvod zamítl z důvodů uvedených v bodě 106 napadeného rozsudku, proti kterým R. Schräder nic nenamítal.

129 Čtvrtou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout.

Pátá část vycházející z nesprávného právního posouzení účasti H. Heine na jednání

– Argumentace účastníků řízení

130 R. Schräder tvrdí, že při hodnocení okolností, za kterých se H. Heine účastnila jednání před odvolacím senátem Soud v bodech 129 až 132 napadeného rozsudku porušil čl. 60 odst. 1 a čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1239/95.

131 V této souvislosti zaprvé upřesňuje, že Soud nepřihlédl k tomu, že k provedení výslechu účastníka řízení bylo nutné přijmout rozhodnutí o provedení dokazování, zadruhé, že Soud H. Heine nesprávně označil za zmocněnkyni OÚS, ačkoliv byla zaměstnankyní Bundessortenamt a zatřetí, že ani OÚS, ani odvolací senát neprokázaly, že byly splněny podmínky zákonného zastoupení tohoto úřadu paní H. Heine.

132 OÚS tvrdí, že předvolání na ústní jednání konané dne 30. května 2005 bylo řádné. Pouze prezident OÚS může rozhodnout o složení zastoupení tohoto úřadu, a tudíž i o účasti H. Heine, která se účastnila na přípravě zamítavého rozhodnutí.

– Závěry Soudního dvora

133 Je třeba konstatovat, že Soud v bodě 130 napadeného rozsudku uvedl, že z protokolu o jednání odvolacího senátu vyplývá, že se k němu H. Heine dostavila jako zmocněnkyně OÚS, a nikoli jako svědek nebo znalec.

134 Z toho vyplývá, že H. Heine byla považována za zmocněnkyni OÚS a nelze se tak úspěšně dovolávat povinností vyplývajících z čl. 60 odst. 1 a čl. 15 odst. 1 nařízení č. 1239/95.

135 Jelikož v souladu s článkem 68 nařízení č. 2100/94 je OÚS účastníkem řízení o odvolání a H. Heine byla jeho zmocněnkyní, Soud neporušil čl. 60 odst. 1 nařízení č. 1239/95,

když v bodě 130 napadeného rozsudku rozhodl, že její účast na jednání nevyžadovala přijetí rozhodnutí o provedení dokazování ve smyslu výše uvedeného ustanovení.

136 Soud navíc správně uvedl, že podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1239/95 úkony uskutečněné H. Heine v souladu s dohodou mezi OÚS a Bundessortenamt, které se týkají technického zkoušení, mají vůči třetím osobám účinek úkonů OÚS.

137 Z toho vyplývá, že pátá část zkoumaného důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

138 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu.

139 Z výše uvedených úvah vyplývá, že kasační opravný prostředek je třeba zamítnout.

K nákladům řízení

140 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že OÚS požadoval náhradu nákladů řízení a R. Schräder neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) R. Schräderovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.